

D NES VÁM PREDSTAVUJEME PRÍBEHY ŠKOLÁKOV Z BREZNA:

„Napriek tomu, že mi beh nebol úplne cudzí, s atletikou ako športom som začal len pred 4. rokami. So športom samotným som začal už v 1. triede na základnej škole., konkrétne ako futbalista. Pri futbale som zotrval 5 rokov, ale začal ma nudiť, kolektív bol hrozný a tréningy ma už viac nenapĺňali, tak som „podal výpoveď“. Po mesiaci, či dvoch, som prišiel na prvý atletický tréning - sám a vystrašený. Našťastie bola trénerka a ostatní na mňa veľmi milí (až na pár výnimiek) a tak som sa rozhodol skúsiť to. No a odvtedy sa už veľa nezmenilo, len cítim, že som už zapadol do kolektívu. Šport mi dáva veľa vecí, ale na atletike cítim taký zvláštny klud. Či už na tréningoch, ktoré na futbale sprevádzali údery lôpt o rebriny alebo výkriky trénerov. Len ťuchot nôh a vlastné dýchanie. Do budúcnosti chcem určite obhájiť titul vicemajstra Slovenska, ak nie viac... Chcem to samozrejme dosiahnuť snáivosťou na tréningoch, ale hlavne ODBÚRAŤ STRES NA PRETEKOCH. Takmer každé preteky sa sám odrovnám vlastnou hlúposťou a predstavujem si len tie najhoršie scenáre. Z nôh mám huspeninu a nedokážem reálne uvažovať. Verím, že ak odstránim tieto nežiadúce vlastnosti, dokážem omnoho viac. Každopádne z atletiky ešte odísť nehodlám a plánujem našej pani trénerke piliť nervy ešte hodnú chvíľu“.

Matúš Páleník (Gymnázium J. Chalupku, Brezno)
„Neustále niekde lieta“ túto vetu moja mama často používala, keď sa na mňa niekto pýtal.
„Pozri, aká je silná“ zase znelo z úst mojej starkej.
„Trebá ju nejako unaviť“ to bola hlavná myšlienka mojej rodiny. Neustále túry a výlety boli u nás na dennom poriadku. V druhej triede, keď sme prišli do Brezna, bolo o výbere krúžku rozhodnuté. Odvtedy behám. Nielen, že je šport dobrý pre zdravie, máme lepšiu kondíciu, ale pre mňa je šport aj relaxácia, zabúdam na svoje problémy a na stres. Pri športe sa môžem uvoľniť, naučím sa prekonávať prekážky. Šport mi do života priniesol radosť, a aj to, že keď niečo chcem, tak si za tým musím ísť a nevzdávať sa po prvom zakopnutí. Mne športovanie dáva lepší pocit zo seba. Umožňuje mi to niečo dokázať, tým že makám a zlepšujem sa. Ale ani šport nie je vždy prechádzka ružovou záhradou. Prínaša so sebou aj krv, pot, slzy, bolesť a sklamanie. Šport mi možno aj niečo vzal, ale za to veľmi veľa dal. Chcem sa športu venovať naďalej a stále posúvať svoje limity vyššie a vyššie. Dosiahnem to poriadnym tréňovaním“.

Andrea Tokárová (ZŠsMŠ Pionierska 2, Brezno)
„K športu ma rodičia viedli už ako malú. V skorom veku som sa naučila lyžovať, korčuľovať, plávať a bicyklovať. Keď som mala približne

7 a polroka, začala som chodiť na kraso. No kvôli nedostatku času a neustálemu dochádzaniu som po roku skončila. Keď som mala približne 9 rokov začala som chodiť do plaveckého klubu. Tam som tiež chodila nejak tak jeden rok. Bavilo ma to tam, lenže pomaly sa blížil koniec štvrtého ročníka a ja som bola rozhodnutá ísť do športovej triedy na atletiku. Chcela som vyskúšať aké to tam je a tiež do nej chodila moja sesternica, tak prečo nie. Začala sa piata trieda a ja som sa zoznámila s mojimi novými spolužiakmi. Konečne prišiel ten čas, prvá hodina atletiky v rozvrhu. Zoznámili sme sa tak s našou trénerkou a atlétmi z našej skupiny. Hneď sme mali aj náš prvý tréning v rozvrhu. Bola na ňom sranda.

rozhodla, že ja si voľno nedám a skoro každý deň som pochtivo chodila behávať. Potom sa nám konečne začali spoločné tréningy. No okrem tréningov aj preteky, na ktorých som zistila, že 60 už nedokážem zabehnúť pod 9 sekúnd. Samozrejme som bola sklamaná, no neplánovala som sa vzdať. Začali sme chodiť do školy a mňa trénerka prihlásila na cezpoľný beh spolu s Aďou a Betkou. Tam sme postúpili na krajské kolo a ja som začala behať dlhé trate. Aj keď ma bavia, stále by som chcela behať moju obľúbenú 60-tku a zabehnúť ju pod 9 sekúnd. Atletika ma naozaj baví, a okrem toho že mi vyplňa voľný čas, neskutočne ma naplňa. Som rada, že som sa vybrala týmto smerom a určite chcem pokračovať. Verím, že ak tréningy nebudem

3. triede ma prehováral otcov kamarát, šéf biatlonu v Č. Balogu, či by som neskúsila biatlon. Tak som skúsila. Začalo ma to baviť. Pred dvomi rokmi ma otec začal prehovárať na atletiku, že mi to pomôže zlepšiť techniku behu, no bála som sa. Až keď začala chodiť na atletiku moja kamarátka, vtedy som si povedala že to skúsím. Moje záľuby mi dávajú nové priateľstvá, spoznávam nové miesta, zlepšujem si kondíciu a užívam si pohyb v krásnej prírode. Túto zimu si chcem vybehať malorážku, no chcem pokračovať v obidvoch športoch a chcem v budúcnosti reprezentovať Slovensko. A ako to chcem dosiahnuť? Budem pochtivo tréňovať“. Barbora Kováčiková (ZŠsMŠ K.Rapoša, Pionierska 4, Brezno)
„Od malička som mala rada pohyb.

MÔJ PRÍBEH MÔJ SEN!

Slovenská asociácia športu na školách spolu s občianskym združením KALOKAGATIA NA SLOVENSKU pod týmto názvom rozbehla zaujímavý projekt.

Zbiera športové príbehy školákov - žiakov základných a stredných škôl v Slovenskej republike. Stručne v ňom opíšu svoje prvé stretnutie so športom, kto ich k nemu priviedol (napríklad rodičia, učiteľ v škole či nejaký športový vzor) a ako sa mu momentálne darí. Hlavne však ČO OD ŠPORTU OČAKÁVAJÚ, AKÝ SEN SNÍVAJÚ A ČO PRE JEHO NAPLNENIE CHCÚ UROBIŤ. Môžu sa zmieniť aj o tom, čo pre nich znamená pojem FAIR PLAY, či sa stretli s konkrétnym prejavom „čistej hry“ vo svojom okolí a ktorý športovec ich práve týmto zaujal.

Dozvedeli sme sa aj o nepovinných tréningoch. S Emou sme sa hneď na jeden rozhodli ísť. Z našej skupiny tam nebol nikto, iba my dve. Na tréningu už boli iba atléti starší od nás. Nevyhli sme sa na ňom nepriemných pohľadov od ostatných. Tréning sme si odtrénovali a s Emou sme mali cestou do šatne naozaj dobrú náladu. Keď sme sa prezliekali, do šatne prišla jedna atlétka a správala sa k nám dosť neprijemne a povýšenecky. S Emou nám to skazilo náladu a odchádzali celkom našťvané. Na ďalších tréningoch sme sa už neobjavili. Veď ani ostatní z našej skupiny tam nechodili, tak prečo by sme mali chodiť my. Trénerke to vadilo. Nie raz nám na tréningu, čo sme mali v rozvrhu prízvukovala, že máme chodiť aj na nepovinné tréningy, ak sa chceme zlepšovať. Samozrejme, že sme si aj tak všetci robili po svojom a na tréningy sme nechodili. Takto to s nami išlo až do konca šiesteho ročníka. Začalo mi byť ľúto, že keď vtedajší deviataci odídu, nebude mať kto ťahať klub. A tiež som chcela dať atletike druhú šancu. Tak teda po Vianočnej hale (tak to tvrdí Ema) som Emu nahovorila na nepovinný tréning, ktorý sme si veľmi užili a následne sme prišli aj na ďalšie. Zoznámili sme sa tam s ostatnými babami a zistili, že sú vlastne celkom fajn. Po mesiaci tréňovania som videla prvé výsledky. Tréňovať som neprestávala a na pretekoch som si konečne zabehla na 60 m osobák pod 9 sekúnd. Časom prišli aj prvé medaile. Potom prišli letné prázdniny, ktoré pre náš klub znamenali jeden mesiac aktívneho voľna. Samozrejme ja som sa

flákať, dokážem čokoľvek, určite aj zabehnúť 60 pod 9 sekúnd“.

Šarlota Tamásiová (ZŠsMŠ Pionierska 2, Brezno)

„Keď som bola druháčka, začala som chodiť na karate. K športu ma priviedol môj oco, lebo hráva ping-pong a mňa to veľmi lákalo. Šport ma veľmi bavil a tak som chcela vyskúšať ešte niečo nové. No a potom sme robili testy do športovej atletiky triedy a záračne som postúpila.. Snívam, aby som raz bola trénerka atletiky. Určite si pôjdem za svojim snom a nikdy sa nevzdám“.

Tamara Istvánová (ZŠsMŠ Pionierska 2, Brezno)

„Môj príbeh začal v 4.ročníku, kedy sme išli na skúšky do športovej triedy. Skúšky som zvládla, vždy som chcela tréňovať, chodiť na preteky a mať zážitky. Bola som šťastná.“

Hneď som povedala, že tam na 100 % chcem ísť. Rodičia s tým súhlasili a boli radi, že chcem športovať. Po prázdninách sme nastúpili do 5. triedy. Na tréningoch s posilňovaním niekedy nevládzem a nechce sa mi. Najlepší tréning bol, keď sme v zime behali okolo školy a hocikedy sme sa šmykli na ľade. Moje prvé preteky boli v hale no najviac sa mi páčili Horehronské hry, kde som hodila kriketkou skoro 35 m. Môj cieľ je dobre hádzať oštepom, vrhať guľou a zlepšiť beh. Atletiku mám veľmi rada a k môjmu cieľu sa chcem dostať tréňovaním - posilňovaním rúk, brucha a nôh. Každodenným tréňovaním a nevzdávaním sa“.

Sofia Mešťanová (ZŠsMŠ Pionierska 2, Brezno)

„Keď som nastúpila do školy, upútala ma gymnastika. No v

Keď som išla popri ihrisku, uvidela som chlapcov hrať futbal. Rozhodla som sa k nim pripojiť. Dopadlo to veľmi dobre a zavolali ma aj ďalší krát. Začal ma futbal baviť. Keď som bola štvrtáčka, tak som sa prihlásila na všestrannú športovú prípravu. Odvtedy sa mi páči atletika a rozhodla som sa ísť do športovej triedy. Tu ma čakalo veľa nových kamarátov. Na tréningy chodím rada, často chodíme na preteky po celom Slovensku. Snívam, aby som byt futbalistkou a atlétkou. Jedno z toho sa mi už splnilo. Robím všetko preto, aby som sa zlepšovala, aby som bola raz vrcholovou športovkyňou“.

Vanesa Balázová (ZŠsMŠ Pionierska 2, Brezno)

Ako som sa dostala k atletike.
„V tretej triede som chodila aj so spolužiačkou na pohybovú prípravu. Ovidne nás to bavilo, tak sme sa rozhodli, že pôjdeme do športovej triedy. Ale do športovej triedy bolo treba spraviť testy. Môj brat, tiež chodil na atletiku a cez letné prázdniny som s ním chodila na tréningy. Bavila ma atletika a tak som po úspešnom zvládnutí testov nastúpila do športovej triedy. A teraz chodím do tejto triedy už druhý rok. Mám rada keď na pretekoch vyhrám a dostanem medailu. Nepáči sa mi, keď na niektorých pretekoch vyhrám a medaile sa nedávajú. A keď prehrám, tak dávajú. Mám doma veľa medailí z rôznych disciplín. Chcela by som mať viac medailí ako má môj brat, ale budem sa o to musieť ešte posnažiť dosť dlho. Na tréningoch sa snažím, aby som na pretekoch podala dobrý výkon“.

Alžbeta Cvachová (ZŠsMŠ Pionierska 2, Brezno)